

RÓMAI LEVÉL 12. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A „Global Outreach Program” keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távol-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

Most folytatjuk a Római levél 8. részének tanulmányozását. Az előző alkalom során megvizsgáltuk a 18-25. verset, amely egy csodálatos kinyilatkoztatás Istennek az egész teremtett világra vonatkozó tervéről. Azt láttuk, hogy olyan emberekként, akik hiszünk Jézusban, akik megkaptuk a Szent Szellemet, nem szabad csak a saját kis problémáinkkal foglalkoznunk, vagy a jelenlegi kor ügyeivel, és még az egyház rendeltetésével sem elegendő foglalkoznunk, hanem Isten azt akarja, hogy kitáguljon a látóhatárunk és felfogásunk, reagálásaink, hogy azonosulni tudjunk Istennek a teremtett világra vonatkozó minden célkitűzésével. Ennek egyik oka az, hogy mi, az emberi faj, felelősséggel tartozunk minden olyan problémáért, amely a teremtett világban tapasztalható. Mert Isten Ádámot a teremtett világ sáfárává tette, és Ádám hűtlen volt és kudarcot vallott ebben a sáfárságban, és ezzel nemcsak saját magára és leszármazottaira zúdított katasztrófát, hanem a teremtett világra is, amelynek sáfára volt. Tehát Isten, az ő végtelen bölcsességében, úgy rendelkezett, hogy a teremtett világ megváltása szorosán összekapcsolódik az ádámfi faj megváltásával. A teremtett világ megváltására csak a mi megváltásunk teljessé válása után kerül sor. Tehát mivel a mi bűnünk zúdított romlást és katasztrófát a teremtett világra, a mi megváltásunk hozza el a megváltást a teremtett világ számára. Pál beszél arról, hogy nemcsak a saját kicsi kis aggályainkért kell imádkoznunk, hanem a szívünkön kell viselnünk a teremtett világ sorsát is, hogy jöjjön el megváltásának dicsőséges napja. Osztoznunk kell a teremtett világ azután való sóvárgásában, hogy jöjjön vissza a jogosság erre a földre. Láttátok ezt abban a két zsoltárban, amelybe beleolvastunk, a 96. és a 98. zsoltárban. Az egész teremtett világ sóvárogva várja, hogy az Úr jöjjön el és állítsa helyre a jogosságot és az ítéletet a földön. Az egész földön zűrzavar uralkodik a jogosság elutasítása miatt, és a gonoszság foglalta el a jogosság helyét.

Amint ezen tűnődtem, a korlátozott képességű elmém és szívem alig képes befogadni, amit mondotok nekünk. Szerintem ez az oka annak, amit Pál ezután mond a 26. és a 27. versben. A Szent Szellemnek az imádságainkban játszott szerepéről beszél. Valójában egészen mostanáig nem értettem meg, miért következik a 26. vers a 25. vers után. De már értem, miről beszél Pál: ne is próbáljuk mindezt befogadni a korlátozott értelmi és érzelmi képességeinkkel, hanem engedjük be a Szent Szellemet, hogy mindezt elvégezze helyettünk. Bizonyos értelemben Pál ezekben az igeversekben, amelyeket azonnal elolvastunk, ezt mondja: csak kínáld fel magad a Szent Szellemnek és engedd meg, hogy ima-összejövetelet szervezzon benned. Újból hivatkozom az első feleségemre, az egyik legdrágább lecke, amelyet

megtanultam tőle: csak hagyjuk a Szent Szellemet imádkozni. Igen emlékezetes imádságokat mondott el, és ezt mondta: én nem tudom, miért fogok imádkozni, amikor kinyitom a szájamat, hanem csak kinyitom a szájamat, és kijön belőle az imádság. Egy másik érdekesség, hogy soha nem kellett „átállítania” magát az imádkozásra, hogy úgy mondjam. Nagyon gyakorlatias nő volt, nagyon szeretett a konyhában tartózkodni, ételt készíteni, kicserélni a kisbabák pelenkáját, de mindeközben állandóan imádkozott. Nem kellett egy különleges attitűdöt felöltenie ahhoz, hogy imádkozzon. Az imádság állandóan ott forrt benne. Két dolgot szeretnék erről megemlíteni, mert ez szerintem nagyon fontos. Nem múlt el nap úgy, hogy ne adott volna hálát Istennek a megváltásért. Mindig nagyon nagyra értékelte az üdvösség csodáját. És alig telt el nap úgy, hogy ne adott volna hálát nyelveken szólva. Hitt a nyelveken szólásban. Tudta, mit jelent eljutni a saját értelmünk határához, és itt átadta a kormánykereket a Szent Szellemnek.

Tehát olvassuk el ezt a két verset. Róma 8:26-27. *„Ugyanígy segít a Szellem is a mi erőtlenségünkön.”* Tudjátok, mi az erőtlenség? Az értelmünk és az érzelmeink nem elegendőek ahhoz, hogy válaszoljunk erre a kihívásra. *„Mert azt, amit kérnünk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell...”* Azt hiszem, hogy ha mérlegeljük azt, amit Pál mond: együtt kell nyögnünk a teremtett világgal, az tökéletesen igaz, csak éppen nem tudjuk, hogyan kell tennünk. *„...de maga a Szellem esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.”* Látjátok? A Szent Szellem egy személy. Ha meglátogat téged, és tudod, hogyan kell hozzá viszonyulni, akkor felszabadíthatod őt arra, hogy imádkozzon benned és rajtad keresztül. Nézzük meg a 27. verset. *„Aki pedig a szíveket vizsgálja...”* szerintem itt Istenről, az Atyáról beszél, *„...tudja, mi a Szellem gondolata, mert Isten szerint esedezik azokért, akiket megszentelt.”* Mi magunk nem tudjuk, hogyan kell imádkoznunk. Gyakran nem tudjuk, miért kellene imádkoznunk, vagy ha tudjuk, miért kellene imádkoznunk, nem tudjuk igazán a szívünkön viselni azt a kérdést. Ez így van. De nem kell tehetetlenül maradnunk, mert a Szent Szellem, aki egy személy, eljön és a kezébe veszi a helyzetet. Sok tapasztalatomról beszámolhatnék, de csak egy valamit mondok el. Sok-sok évvel ezelőtt, amikor utcai összejöveteleket tartottam London belvárosában, egy fiatal ír katolikus lány, aki szobalányként dolgozott egy szállodában, eljött, csodálatos módon megtért és vette a Szent Szellemet. És valóban megszabadult. Egy másik szobalánnyal együtt lakott, és nem sok idő múlva ez a másik lány odament hozzá, és ezt kérdezte: nem értem, milyen nyelven beszélsz minden este, miután már azt hiszem, hogy elaludtál? A fiatal lány így tudta meg, hogy álmában nyelveken szól. Krisztus menyasszonya ezt mondja Salamon Énekek énekében: Elalszom, de a szívem ébren van. Lehet benned valami, ami soha nem alszik. Soha nem fárad el. Soha nem jön zavarba. Mindig tudja, hogyan kell szembenézni a helyzettel és mindig elmondja a megfelelő imádságot.

Ez Isten gondoskodása a Szent Szellem által. Hetekig is tudnék erről prédikálni. De tovább akarok menni a következő szakaszra. A 28. verstől. 28-30. vers. *„Azt pedig tudjuk...”* Állandóan azt kérdezzük magunktól, hogy tudjuk-e. *„Azt pedig tudjuk, hogy akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.”* Csodálatos ige, és hálát adunk érte Istennek, de lássuk meg, hogy megad bizonyos paramétereket. Nem mondhatjátok ezt: bármi is történik, az nekem a javamra szolgál, mert ez csak azokra vonatkozik, akik szeretik Istent, akiket Isten elhívott, és akik Isten céljai szerint járnak. Ezután minden, ami történik, Isten céljainak a megvalósulása, függetlenül a látszattól. Ha szereted Istent, és ő elhívott téged, de nem az ő céljai szerint jársz, akkor Isten tesz valamit, hogy megállítson téged. Ez is a te javadat szolgálja, még akkor is, ha ez nem látszik. Mint ahogyan Isten ezt mondja Izraelről: elrekesztem útjait. Nem fogja megtalálni az utat. Azt hiszem, hogy sokszor, amikor Isten gyermekei letérnek az útról, akkor Isten akadályokat állít

eljük, amelyen nem képesek áthatolni. Ebben is az nyilvánul meg, hogy minden a javukat szolgálja. De az az ideális, ha őszintén és hitben járunk Isten céljaiban, amelyre Isten elhívott minket. Utána teljesen mindegy, mi történik, lehet, hogy katasztrófának látszik, tudjuk, hogy Isten a mi javunkért engedte meg. Amikor visszatekintek a saját életemre, tudjátok, miért adok hálát Istennek? Néhány olyan imádságomért, amelyeket nem hallgatott meg. Mert most már tudom, hogy ha meghallgatja ezeket az imádságokat, abból nagyon sok problémám származik. Még a meg nem hallgatott imádságok is lehetnek Isten gondoskodásának és törődésének részei.

Szeretnék továbbmenni azokra a hatalmas kijelentésekre, amelyek a 29. és a 30. versben olvashatók, mert ez kifejti, honnan tudjuk, hogy minden a javunkat szolgálja. És megismerjük Isten ránk vonatkozó egész tervét, az örökkévalóságtól az örökkévalóságig. És a mostani alkalom során szeretném felvázolni ezt a tervet, mert hiszem, hogy ha valóban sikerül megragadnunk ezt a tervet, ha elhisszük és ehhez igazítjuk magunkat, akkor tökéletes biztonságban leszünk. Azt látom, hogy ma Isten népében sokan bizonytalanságban vannak. Zaklatottak, olyanok, mint a fuldokló, aki szalmaszálba kapaszkodik, nem tudják, mire támaszkodhatnak. Isten fenntartja őket, de ők nem érzik magukat biztonságban. Hiszem, hogy a biztonságérzet valódi alapja Isten örökkévaló tervének megértése. Az első dolog, amit meg kell értenünk, hogy ez nem belőlünk fakad. Istentől származik, és Isten soha nem kezdett bele olyasmibe, amit ne lenne képes befejezni. Miután már tudjuk, hogy Isten volt a kezdeményező, biztosak lehetünk abban, hogy be is fogja fejezni. Olvassuk el tehát, mit mond itt Pál, aztán kiegészítjük néhány más forrással, hogy megkapjuk a teljes képet Isten tervéről, az örökkévalóságtól az örökkévalóságig. Most olvassuk el a Római levél 8. részéből a 29. és a 30. verset. *„Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között.”* Szeretnék rámutatni arra, hogy az eleve elrendelés nagyon eltorzított doktrínaként is előadható. Nem arra vagyunk eleve elrendelve, hogy üdvözüljünk, hanem arra, hogy hasonlóakká legyünk Jézushoz. Ha valaki azt mondja, hogy ő el van rendelve az üdvösségre, de ennek még a nyomait sem látom az életében, akkor kénytelen vagyok ezt megkérdőjelezni. De ha azt látom, hogy valaki valóban hasonlóvá vált Jézushoz, akkor úgy gondolom, hogy ennek egyetlen magyarázata lehet: Isten eleve elrendelte őt. Ne engedjétek, hogy az eleve elrendelés a megbotlás köve legyen a számotokra. Ezt gyakran nagyon eltorzítják és arra használják, hogy csapást mérjenek vele Isten népre, de ez egy dicsőséges igazság, ha a megfelelő módon fogadjuk el.

30. vers. *„Akiket pedig eleve ismert, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.”* Ez csak egy vázlat, de önmagában ne tekintsétek teljesnek. Szerintem el kell olvasnunk sok más igét is a Bibliában ahhoz, hogy meglássuk a teljes, hiánytalan tervet, a megfelelő sorrendben. Szeretném ezt megtenni, és ha akarjátok, akkor velem együtt elolvashatjátok ezeket a verseket a vázlatban. Az első állomás Isten programjában az, hogy Isten már eleve ismert minket. Ezt elolvashatjuk a Róma 8:29-ben: Mert akiket előre ismert... Ugyanez meg van írva Péter 1. levelének 1. részében, a nyitó versekben. 1Péter 1:1-2. Levelét a különféle helyekre szétszóródott idegeneknek címzi, aztán ezt mondja: *„...akik ki vannak választva az Atya Isten eleve ismerése szerint...”* Tehát mindennek az eredete az, hogy Isten eleve ismert minket. Nem tudatlanságban cselekszik, nem kísérletezik, hanem előre tud mindent. Tudja, milyen emberek leszünk, hogyan kell velünk bánni, hogyan tudja véghezvinni a ránk vonatkozó tervét. Tehát minden azzal kezdődik, hogy Isten eleve ismert minket, már a teremtés előtt. Megdöbbenő ez a gondolat. Még mielőtt Isten bármit is teremtett volna, már ismert valamennyiünket. Mindig azt mondom az embereknek, hogy nem véletlenségből léteznek, és nem kell keresgélniük a helyüket. Isten mindent előre tudott és megtervezett, már az örökkévalóságtól kezdve. A

második lépés az, hogy Isten kiválasztott minket. Már megnéztük Péter első levelét, „...*ki vagyunk választva az Atya Isten eleve ismerése szerint...*” Feltétlenül tudnunk kell, hogy Isten annak alapján választott ki minket, hogy eleve ismert minket. Azért választott minket, mert előre ismert minket. Tudja, milyenek vagyunk, tudja, mivé tud minket formálni. Ez meg van írva az Efézusi levél 1. fejezetében is. Efézus 1:3-4. „*Áldott a mi urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden szellemi áldásával a Krisztus által. Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt...*” Tehát Isten előre ismert minket, és ennek az ismeretnek az alapján kiválasztott minket. Nem azért vagy az, aki vagy, mert te úgy döntöttél, hanem azért lettél és vagy az, aki vagy, mert Isten úgy döntött. Ennek teljesen meg kell változtatnia a hozzáállásodat saját magaddal és a helyzeteddel szemben. Isten a kezdeményező. Nem te hoztad mozgásba az eseményeket, hanem Isten.

Aztán a következő lépés: ő eleve elrendelt minket. Vannak, akik félnek az „eleve elrendelés” kifejezéstől. Szerintem ez a kifejezés lényegében annyit jelent, hogy Isten előre elrendezte életünk eseményeit. Ez meg van írva a Róma 8-ban, a 29. és a 30. versben. „*Akiket eleve ismert, azokat eleve el is rendelte.*” Aztán a 30. vers: „*Akiket eleve elrendelt, azokat el is hívta.*” A következő lépés tehát az, hogy Isten előre kidolgozta életünk folyását és eseményeit. Eleve elrendelt minket. Ez meg van írva továbbá az Efézus 1:5-ben. Már elolvastuk a 4. verset: „*Mert őbenne kiválasztott minket magának...*”, aztán ezt mondja, 4. és 5. vers: „*Szeretetében előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint...*” Aztán az Efézus 1:11. „*Őbenne lettünk örökösivé is, mivel eleve elrendeltettünk erre annak kijelentése szerint, aki mindent saját akarata és elhatározása szerint cselekszik.*” Ennek biztonságérzetet kell adnia nektek. Isten előre elrendelt titeket, életetek eseményeit előre elrendezte azáltal, aki mindent a saját akarata szerint tesz. Mindent a saját akaratának tanácsa szerint cselekszik. Aztán Efézus 2:10, ezzel szeretném még kiegészíteni. Efézus 2:10: „*Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elrendelt az Isten, hogy azok szerint éljünk.*” Értitek? Nem kell saját magunknak eldöntönnünk, mit tegyünk, hanem azt kell megtudnunk, hogy mit tervezett már jó előre a számunkra Isten, amit meg kell tennünk. Nem kell nekünk meghoznunk ezeket a döntéseket, hanem csak meg kell ismernünk azt a tervet, azt az utat, amelyet Isten nekünk szán. Ez nagyon sok aggdóástól megszabadít minket, ha megértjük. Isten olyan dolgok megcselekvésére teremtett minket, amelyeket a számunkra teremtett. Tehát meg tudjuk tenni azokat, amiket nekünk rendelt, mert erre a célra teremtett minket. Értitek? Ha állandóan frusztrált vagy és úgy érzed, hogy nem vagy képes megtenni azt, amit próbálsz megtenni, akkor valószínűleg nem megfelelő dolgokkal próbálsz meg. Valószínűleg a saját dolgodat akarod megtenni, nem Isten céljait követed. Tehát változtatnod kell.

A következő lépcsőfok: ő elhívott minket. Visszatérünk a Római levél 8. részéhez, a 30. vershez. „*Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta...*” Az „elhívás” szó meghívásként is értelmezhető. Ez az a pont, ahol Isten terve átlép az örökkévalóságból az időbe. Ez az a pont az életünkben, ahol szembetaláljuk magunkat az örökkévalósággal. Amikor Isten elhív minket. Rendkívül ünnepélyes és szent pillanat. Aztán nézzük meg a Róma 11-et, 29. vers, rövid, de nagyon erőteljes igevers. „*Hiszen az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok.*” Isten soha nem gondolja meg magát, soha nem vonja vissza az ajándékait, soha nem változtatja meg az elhívását. Tehát Isten elkészített neked valamit, amire biztosan számíthatsz. Ez az univerzum alkotójától származik, és az ő hatalma áll az események mögött. Aztán megnézhetjük a második Thessalonikai levelet is, 2. rész, 14. vers. 2Thessalonika 2:14. A megszentelődésről és a hitről szólva Pál ezt mondja: „*Erre hívott el titeket a mi evangéliumunk által...*” Az evangélium bemutatásán keresztül elhívott titeket. Az evangélium Isten meghívása, valójában az Istennel és a Fiúval való közösségre vonatkozó

meghívás. Megtaláljuk ezt János első levelének első részében is: „*Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.*” Tehát Isten elhívott titeket egy meghívással, hogy közösségetek legyen a mennyben lévő Istennel. Meglehetősen nagylelkű meghívás, ugye? Úgy értem, hogy a legtöbb ember nagyon izgatottá válna, ha meghívást kapna az elnöktől a Fehér Házba. De ebbe gondolatok bele: meghívást kaptatok a Mindenható, Örökkévaló Istentől, hogy örökké tartó közösségetek legyen vele a mennyben. Ez aztán az izgalmas!

Miután elhívott minket, amikor válaszolunk, ő megment minket. Nézzük meg a Timóteushoz írt második levelet, 1. rész, 9. vers. Az egyik kedvenc igeversem. 2Timóteus 1:9. Itt ezt olvassuk: „*Isten megmentett minket és elhívott minket szent elhívással...*” Amikor tehát üdvösséget kapsz, akkor elhívást is kapsz. Értitek? Mindenki, akit Isten megmentett, elhívást is kapott. Lehet, hogy nem tudsz róla, de Isten akkor is elhívott téged. Elhívott egy bizonyos feladatra. Aztán Titusz 3:5-ben. „*Nem az általunk véghezvitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket az újjászületés és a megújulás fürdőjével a Szent Szellem által...*” Ez egy meghatározható pillanat, amikor válaszoltál az elhívásra, akkor Isten megmentett téged. Átmentél a halálból az életre. A kárhoztatásból Isten igazságába. Ez a legnagyobb átmenet, amely megtörténhet bárkinek az életében. Amikor válaszolunk Isten elhívására. Amikor részt vállalunk Isten örökkévaló tervében. Ezért olyan rendkívül fontos és szent Isten elhívása. Láttátok, mit mondott Pál: elhívott minket szent elhívással.

Testvéreim, az elhívásokat szent. A legelső helyre kell állítanotok az életetekben ennek az elhívásnak a teljesítését. Nagyon sok keresztény nem becsüli meg eléggé ezt az elhívást. Isten 1944-ben kifejezetten arra hívott el engem, hogy az ige tanítója legyek. Azóta már nagyon sok problémával meg kellett küzdenem, de egy valamit őszintén elmondhatok. Következésképpen arra törekedtem, hogy a tőlem telhető lehető legjobb tanítója legyek az igének. Senkihez sem hasonlítom magam. De szentnek tekintetem az elhívásomat, és még ma is szentnek tekintem. És mindenkinek az elhívása szent. Mindegy, mire kaptál elhívást. Lehetsz háziasszony, vagy fizikus, vagy misszionárius, vagy bármi. Bármire is kaptál elhívást, az szent. Isten mindent előre megtervezett. Nem kell neked kidolgoznod, hanem azokban a jó cselekedetekben kell járnod, amelyeket Isten előre elkészített a számodra, hogy azokban járj.

Az elhívás után jön a megigazítás. Most már bizonyára ismerős nektek ez a szó. Emlékeztetek, mit jelent? Gondoljuk gyorsan végig! Felmentve, nem bűnös, igaznak tekintve, igazzá téve, mintha soha nem vétkeztem volna. Róma 8:30. „*Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította.*” Amikor válaszoltak az elhívásra. Értitek? Amikor elfogadod Jézust, és az érted bemutatott helyettesítő áldozatát, akkor nemcsak üdvösséget nyersz, hanem Isten meg is igazít téged. Igaznak tekint téged. Nemcsak az üdvösség ruháját öltöd magadra, hanem betakar téged a megigazulás palástjával. Isten igazságának palástjával. De ne állj meg itt, mert van még egy szakasza ennek az utazásnak. Még egyszer nézzük meg a Róma 8:30-at, „*...akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.*” Figyeljétek meg, hogy múlt időben van. Nem a halálunk után bekövetkező eseményről beszél, hanem most történik meg, Jézusba vetett hitünk által. És ez számomra annyira izgalmas, de a jelek szerint csak nagyon kevés keresztény fogja fel igazán. Keressük meg egy pillanatra az első Korinthusi levél 2. részét. Ez az egyik kedvenc fejezetem, mert Isten bölcsességéről beszél, szembeállítva az emberi bölcsességgel, ami a filozófia, és amit én az egyetemen tanultam. Pál ezt mondja: „*Nem emberek bölcsességét szóljuk...*” hála Istennek, hanem 2. fejezet 7. vers: „*Isten titkos bölcsességét szóljuk, azt az elrejtett bölcsességet, amelyet az Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre.*” A New English Bible ezt

mondja: Isten titkos, elrejtett bölcsességét szóljuk. Fellelkesít ez titeket? Isten bevezetett minket az ő titkos, elrejtett bölcsességébe. Ha van valami, ami fellelkesít engem, akkor ez az, mert megtérésem előtt sok éven keresztül valami titkos, elrejtett bölcsességet kerestem. Megpróbáltam a jógát, megpróbáltam mindenféle más dolgot. De csak csalódás volt az osztályrészem. De amikor talákoztam Jézussal és odamentem a kereszthez, a kapu megnyílt előttem, és hozzáférhettem Isten titkos, elrejtett bölcsességéhez. De hallgassátok meg a végét. „...amelyet az Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre.” Csak gondoljatok bele! Isten teljes bölcsessége, az örökkévalóságtól kezdve arra szolgál, hogy dicsőséget szerezzen nekünk. Efézus 2., 4. és 6., ezt már elég sokszor elolvastuk, de még egyszer megnézzük. Efézus 2:4-6. „De Isten, mivel gazdag volt irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett...” A Biblia sehol sem fejt ki, hogy Isten miért szeretett minket. „...minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt, és vele együtt feltámasztott és a mennyek világaiba ültetett.” Tehát feltámasztás útján életre keltett minket, és utána mit tett velünk? Trónra ültetett minket. Ez Isten terve. Menjünk végig rajta nagyon gyorsan, aztán befejezzük az alkalmat. Isten előre ismert minket, kiválasztott minket, eleve elrendelt minket, elhívott minket, megmentett minket, megigazított minket és megdicsőített minket. Mi maradt, ami miatt aggódnunk kellene?

Ez a meglehetősen hosszú római zárandokút utolsó alkalma. Eljutottunk az utazás végcéljához. Az előző alkalom során a Római levél 8. rész 28-30. verseivel foglalkoztam, és felvázoltam Isten ránk vonatkozó teljes tervét, az örökkévalóságtól kezdve egészen az örökkévalóságig, hét szakaszban. Gyorsan összefoglalom ezt a hét szakaszt. Isten előre ismert minket, kiválasztott minket, eleve elrendelt minket. Mindez az örökkévalóságban történt. Utána, már az időben, elhívott minket, megmentett minket, megigazított minket és megdicsőített minket. Meghívott minket, hogy osztozzunk vele a dicsőség trónján, most, ebben a jelen korban. És azt is mondtam, hogy ha valóban meg tudod ragadni Isten tervét, akkor nem marad hely az életedben a bizonytalanság számára. Isten mindenről gondoskodott.

Most szeretnék veletek együtt végigmenni a Római levél 8. részének záró versein, és kérem Isten kegyelmét, hogy a megfelelő mondanivalót megtaláljam, mert annyira alkalmatlannak tartom magam arra, hogy az emberi szavaimmal kifejezzem a Róma 8 záró verseinek fenségét és dicsőségét. De ha megkeresitek ezeket a verseket, akkor látni fogjátok, hogy Pál újból visszatér arra a kérdésre, hogy nincs ellenünk semmi kárhoztatás. Ezzel indította ezt a fejezetet. Emlékeztek az első versre: Nincs azért semmi kárhoztatásunk. A legnagyobb ellenségünk, a sátán legerőteljesebb fegyvere ellenünk a kárhoztatás. Amikor az ember bűnösnek érzi magát. Szeretném elmondani, hogy hatalmas különbség van a büntudat és a bűnről való meggyőződés között. A Szent Szellem meggyőz minket a bűneinkről. Konkrétan, gyakorlatiasan ezt mondja: te ezt és ezt tetted, ezt nem kellett volna megtenned, ezt és ezt kell tenned annak érdekében, hogy helyrehozhasd. És abban a pillanatban, hogy helyrehoztad, minden el van felejtve. De a büntudat valami teljesen megfoghatatlan dolog. Valóban a megfelelő dolgot mondtam? Lehet, hogy nem ezt kellett volna mondanom? Lehet, hogy nem tettem eleget, lehet, hogy nem megfelelően bántam vele, lehet, hogy igaz az, amit mondott, lehet, hogy tényleg nem mondtam igazat és nem voltam őszinte, szóval ennek soha nincs vége. És minél jobban belebonyolódsz, annál jobban mélyebben elmerülsz benne. A két dolognak nincs egymáshoz semmi köze. A büntudat az ellenségtől származik, a meggyőzés pedig a barátunktól származik, valaki egyszer így fogalmazott: barát az, aki felhívja a figyelmedet a veszélyre. Ezt teszi a Szent Szellem. Megmutatja a veszélyt és a kivezető utat. Hadd mondjam el, miért beszélek erről a kérdésről. Nagyon vigyázzatok mindenkivel, aki

büntudatot ébreszt bennetek. Mert amit mondanak, az csak nagyon ritkán származik Istentől. Isten nem azzal foglalkozik, hogy büntudatot ébresszen az emberekben. Fiatal és buzgó prédikátorként mindig elmondtam a kicsi gyülekezetemnek, hogy ők milyen rosszak. És ezt nagyszerűen műveltem. Minden vasárnap jól lenyomtam őket, aztán amikor kimentek, ezt mondták: köszönöm, nagyszerű volt a prédikáció. Én pedig ezt kérdeztem magamtól: hallották egyáltalán, amit mondtam? Hogy nevezhetik ezt csodálatos üzenetnek? De egy napon Isten az ő kegyelméből szólt hozzám, és ezt mondta: szeretném, ha megértenéd, hogy az ördögnek dolgozol. Nem arra hívtalak el, hogy büntudatot ébressz az emberekben. Arra hívtalak el, hogy megmutasd az embereknek a megigazulás felé vezető utat. Ekkor megértettem, hogy az ördög és segítőtársai az én segítségem nélkül is nagyszerűen el tudják látni a dolgukat. Ettől kezdve nem segítettem többet az ördögnek. Legalábbis amennyire rajtam állt.

Tehát akkor olvassuk. 31. vers. *„Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?”* Ez nem azt jelenti, hogy nem lehetnek ellenségeink, hanem ezt: mit számít, ki van ellenünk? Valószínűleg már hallottátok ezt a kis mondást: egy fő plusz Isten többséget jelent. Minden körülmények között. Egy fő plusz Isten többséget jelent. *„Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”* Milyen csodálatos igever! Ha szeretnéd megismerni Isten irántad tanúsított elkötelezettségét, akkor nézz a keresztre. Isten odaadta egyetlen Fiát, hogy szörnyű és szégyenteljes halált haljon a mi érdekünkben. Pál kijelentése teljesen logikus: ha Isten képes volt ezt megtenni, akkor mi az, amit ne tenne meg? A sötétség, a kísértés és a kétely óráiban ne próbálj semmit kiokoskodni, hanem fordulj a kereszthez, és mondd ezt: ez a mércéje Isten irántam való szeretetének és elkötelezettségének. Lehet, hogy nem értem, mi történik velem, de tudom, hogy Isten teljes mértékben elkötelezte magát mellettem. Ez a valóság. Miután Isten fiává fogadott téged, teljes mértékben elkötelezte magát melletted. Az első feleségem egyszer ezt mondta egy kicsi lányról, aki befogadott: ha befogadok egy gyermeket, akkor egész életre szóló elkötelezettséget vállalok. Amikor Isten a gyermekévé fogad valakit, ez az elkötelezettség is egész életre szól. Aki valaha is örökbe fogadott gyermeket, az tudja, hogy nem rövid távú elkötelezettséget vállalt. Képzeljétek el, ha tudjátok, mekkora elkötelezettséget vállaltam az esküvőm napján! Isten egész életre szóló elkötelezettséget vállalt minden gyermekével szemben. Ezt mondta: soha nem hagylak el és soha nem hagylak cserben. Szeretném, ha nagyra értékelnéd azt az árat, amit érted fizettem. Fiam életével fizettem érted. Ne bocsátkozz vitába az ördöggel a jelentéktelen részletekről. Figyelj a keresztre. Ott nem tud legyőzni téged a gonosz. Legyőzhetetlen talajon állsz a kereszttövében.

Aztán Pál továbbmegy. 33. vers. *„Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít?”* Ha Isten megigazított minket, ki kelthetne bennünk büntudatot? Ki kárhozzatna minket? Lesznek emberek, akik vádolnak majd minket. *„Ki az, aki kárhozzatna minket? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?”* Isten minden elképzelhető lehetséges dolgot megtett értünk, hogy megvédjen minket a kárhozzatástól. Ha emberek vádolnak minket, ő ezt mondja: Én megigazítottalak téged. Ha emberek kárhozzatnak minket, ezt mondja: ki van fizetve az ár az én Fiam halálával. Halálával megfizette a teljes büntetést, és feltámadt a halálból, hogy mindörökké ő legyen a mi közbenjárónk. Elkezdtem írni egy könyvet, amellyel nagyon lassan haladok, az átkokról írom ezt a könyvet, és belekeveredtem egy olyan témába, amelyre nem is számítottam: milyen módon sebzik meg egymást a keresztények a szellemükből fakadó és kimondott szavaikkal, és hogyan lesznek egymás vádolóí. Nem terveztem, hogy ezt beillesztem ebbe a könyvbe. A Szent Szellem kényszerít erre, de még nem tudtam feldolgozni ezt a témát. De miközben ezen

gondolkodtam, ez jutott az eszembe: vajon hányszor történt meg, hogy amikor imádkoztam valakiért, akkor vádoltam őt Isten előtt? És ezt gondoltam: micsoda inzultus, micsoda arrogancia vádolni valakit, akit Isten meg akar igazítani. Vádolok valakit, akiért Krisztus meghalt. Volt egy presbiteriánus misszionárius, aki a 20. század elején elutazott Indiába, és útközben, a róla szóló könyvből ez kimaradt, de megkeresztelte őt a Szent Szellem. Hihetetlen imaszolgálatot végzett. Imádságaival egész helyzeteket megváltoztatott. Idejének legnagyobb részét imádkozással töltötte, nem sokat foglalkozott a misszionáriusoktól megszokott tevékenységekkel. Szolgálatának első időszakában egyszer imádkozott egy indiai evangélistáért, aki nagyon eredménytelen munkát végzett. Elkezdett imádkozni: Istenem, te tudod, milyen... és ezt akarta mondani: milyen hideg ez a testvér. De a Szent Szellem nem engedte meg, hogy kimondja a „hideg” szót. A Szent Szellem ezt mondta neki: Mit teszel? Hogy mered vádolni a testvéredet az Úr előtt? Abba hagyta a mondatot, és elkezdett hálát adni Istennek mindazért a jóért, amit csak el tudott mondani erről a testvéréről. És néhány hónap múlva ez az ember Isten lángoló evangélistája volt. De csak gondolatok bele, mi lehet a hatása negatív kicsengésű imádságainknak. Tegyük fel, hogy elkezd vádolni ezt a testvért az Úr előtt. Soha nem valósulhatott volna meg Isten terve ennek az embernek az életében. Ez hatalmas felelősséget helyez ránk, amikor keresztény társainkért imádkozunk. Meghatároztam egy egyszerű kis szabályt. Ha nem tudsz valakiért hálát adni Istennek, akkor ne imádkozz érte. Szinte minden egyes alkalommal azt látjuk, hogy amikor Pál imádkozott valakiért, azzal kezdte, hogy hálát adott érte Istennek. Szerettem volna ezzel az egyszerű példával szemléltetni, mennyire veszélyes a kárhoztatás és a büntudat ereje. És ez gyakran nem az ellenségünktől származik, hanem a barátainktól. Valaki egyszer ezt mondta: ha ilyenek a barátok, akkor miért van szükségünk ellenségekre? De szeretném ezzel kapcsolatban nagyon kihangsúlyozni: Isten nem tűri el kiválasztottainak kárhoztatását. Eltökélte, hogy véghezviszi céljait. És van egy szakértő pártfogónk. A Zsidók 3:1-ben azt olvassuk, hogy Jézus a mi hitvallásunk főpapja. A Zsidók 7:25-ben, ami az egyik kedvenc igeversem, azt hiszem, nagyon sok kedvenc igeversem van, Zsidók 7:25. Ezt mondja erről a főpapról: *„Ezért képes arra is, hogy megmentse mindörökre...”* De jobban szeretem azt, hogy teljes mértékben. nagyon belém ivódott a hagyományos fordítás. *„Ezért képes arra is, hogy tökéletesen megmentse azokat, akik általa járulnak Istenhez, mert ő mindenkor él, hogy esedezzek értünk.”*

Érdekes belegondolni Jézus földi szolgálatának időtartamába. Harminc éven keresztül tökéletes családi életet élt, három és fél évig tartott a nyilvános szolgálata, és már csaknem kétezer éve közbenjáróként szolgál. Mit mond ez nekünk a prioritásainkról? Van egy közbenjárónk. 1János 2:1. 1János 2:1. *„Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek...”* Hála Istennek, amiért itt nem fejezi be. *„...ha pedig valaki vétkezik...”* Hányan értetek egyet azzal, hogy időnként vétkezünk? Az, aki soha nem vétkezik, emelje fel a kezét és jöjjön előre, hogy megcsodálhassuk. *„Ha pedig valaki vétkezik, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus.”* A világegyetem legképzettebb pártfogója a mi ügyvédünk. Ő képviseli az ügyünket. Soha semmi okunk nincs arra, hogy kárhoztatás alá kerüljünk. Értitek? Isten velünk van, Jézus ott ül az Isten jobbán, ő a mi pártfogónk, Isten vállalta, hogy megigazít minket, nem fogja eltérni, hogy bárki is kárhoztasson minket. Nem tudom, értitek-e, mennyire súlyos ügy a büntudat és a kárhoztatás. Hadd mutassak nektek egy csodálatos igeverset Ézsaiás könyvének 54. részéből. Az utolsó vers. Hányan ismeritek ezt az igeverset? Néhányan biztosan ismeritek. Ézsaiás 54:17. Ez Isten népének szól. *„Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés...”* Sok fegyvert készítenek ellenünk, de egyik sem lesz sikeres. *„...és minden nyelvet, amely ellened perbe száll, kárhoztatsz...”* Ezt figyeljétek meg! Isten nem azt mondja, hogy ezt ő fogja megtenni, hanem felhatalmaz téged arra, hogy megtedd.

Értitek? Minden nyelvet, amely ellened perbe száll, kárhoztatsz. „Ez az Úr szolgáinak öröksége, és az ő igazságuk, amely tőlem van, így szól az Úr.” Ámen.

Miután újból foglalkoztunk a kárhoztatás és a büntudat kérdésével, most megérkeztünk a csodálatos és dicsőséges csúcsponthoz. De ne felejtsetek el, hogy kárhoztatás alatt nem juthattok el oda. Most elolvassuk a záró igeverseket, a csúcspontot, amelyet szeretnék megfogalmazni egyszerű kifejezésekkel: elválaszthatatlan és örökkévaló egység a Szellem által a Messiással. Ide akartunk eljutni. Jézus a cél. Ő a kezdet és ő a vég, az első és az utolsó, az alfa és az omega. És mindaddig nem értél célba, amíg el nem éred ezt az egységet Jézussal, a Szellem által. Most olvassuk el. „*Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, szorongattatás, vagy üldözés, éhezés, vagy meztelenség, veszedelem vagy fegyver?*” Úgy gondoljátok, hogy mindaz, amit Pál itt felsorolt, velünk soha nem történhet meg? Ha így lenne, akkor ez itt csak üres szócséplés. Pál azt mondja, hogy ezek közül bármelyik megeshet velünk is. De mindezek sem választhatnak el minket Isten szeretetétől. Aztán idéz a 44. zsoltárból, ami egy nagyon komor zsoltár. „*Hiszen meg van írva: Teérted gyilkolnak minket egész nap, annyira becsülnék, mint vágójuhokat.*” Ez Isten ószövetségi népére vonatkozik. Szeretném nektek elmondani, testvéreim, hogy mélyen meg vagyok győződve arról, hogy ezek a szavak az egyházon is beteljesülnek, még a millennium vége előtt. Isten soha nem ígerte meg, hogy megvéd minket az üldözéstől. Inkább arra figyelmeztet, hogy számítsunk rá. Viszont ezt mondja: az üldözés soha nem szakíthat el minket Isten szeretetétől. Van egy barátom, illetve inkább ismerősöm, aki nagy szakértője a keresztényekre vonatkozó statisztikai adatoknak. David Barratt-nek hívják, talán már hallottatok róla, ő a szerzője a „World Christian Encyclopedia” című kiadványnak. Becslése szerint ebben az évszázadban naponta ezer keresztény teszi le az életét Jézusért. Ez minden évben 365 ezer keresztény. Szerintem ő alábecsülte ezt a számot. Mi ma, és különösen itt, az Egyesült Államokban, meglehetősen nagy védelmet élvezünk, de ez nem fog sokáig így maradni. De szerte a világon, drága testvéreim, keresztényeket megölnék, bebörtönöznek, megvernek és üldöznek, de hála legyen Istennek, nem tudják őket elszakítani Isten szeretetétől.

Most olvassuk tovább ezeket a dicsőséges szavakat. 37. vers. „*De mindezekkel szemben diadalmaskodunk azáltal, aki szeret minket.*” Miben vagyunk diadalmasok? Nézzük meg a felsorolást. Nyomorúság, szorongattatás, üldözés, éhezés, meztelenség, veszedelem, fegyver. Mindezekben felettebb diadalmasak vagyunk. A régi fordítás szerint még a hódítóknál is nagyobbak vagyunk. Mit jelent ez? Ahogyan én értem, belekerülünk a próbákba, a csatákba, és amikor túljutunk rajtuk, akkor nagyobbak vagyunk, mint korábban. Nem egyszerűen győzünk, hanem megrontjuk az ellenségeinket. Ez a jelentése annak, hogy még a hódítóknál is nagyobbak vagyunk. Ezt ígéri nekünk Pál. Mindezekben az eseményekben felettebb diadalmaskodunk. Aztán eljut ehhez a dicsőséges konklúzióhoz. „*Mert meg vagyok győződve...*” Ha valaki ezt mondja: meg vagyok győződve, annak súlya van. Meggyőződés áll mögötte, ha valamiről ki tudom jelenteni, hogy meg vagyok róla győződve, és azt látom, hogy ha ezt a kifejezést használom, az hatással van az emberekre. „*Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.*”

Miről beszél itt Pál? Örökkévaló és elválaszthatatlan egységről, Jézussal, a mi Megváltónkkal, Messiásunkkal, a Szellem által. Ezt soha semmi nem tudja megtörni vagy véget vetni neki. Ez a keresztény élet célja. Krisztus a cél. Ő a kezdet és a vég. A Kolosséi levél 3. fejezetével szeretném befejezni, amely a közelmúltban igen nagy hatást gyakorolt rám. Kolossé 3. Ez lesz ennek az alkalomnak a záró igéje. Kolossé 3:3-4. „*Mert meghaltatok...*” Mikor haltunk meg?

Amikor Jézus meghalt a kereszten. *„Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve a Krisztussal...”* Van egy elrejtett életünk, amelyet a világ nem láthat. Aztán így folytatja: *„Amikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.”* Emeljete ki három, nem négy szót. Krisztus a mi életünk. Csak erre van szükségünk. Ez egy elrejtett élet, amely el van takarva, de ő a mi életünk. És már csak még egy ige ebből a fejezetből. 10. és 11. vers. *„És felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy megismerje őt. Itt már nincs többé görög és zsidó, körülméltés és körülméletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem csak Krisztus van. Ő minden, és ő van mindenekben.”* Ez minden. Krisztus a minden. Ha ő a mienk, akkor mindenünk megvan. Csak rá van szükségünk, ő a kezdet és a vég, mindennek szerzője és bevezetője.

További tanulmányozásra javasoljuk „Az első és az utolsó Ádám” és „A kereszt teljessége” című sorozatot. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.